

Despre ADUNĂRILE de RUGĂCIUNE

C.H.M.

Când este vorba de însemnătatea profundă a rugăciunii, două gânduri ne cer atenția: întâi, temeiurile morale și, al doilea, cerințele morale ale rugăciunii.

I. Temeiurile rugăciunii

Scriptura ne prezintă temeiurile rugăciunii în cuvinte ca acestea: „Dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice veți vrea și vi se va da“ (Ioan 15.7). Apoi: „Preaiubiților, dacă nu ne condamnă inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu“ (1 Ioan 3.21). De asemenea apostolul Pavel, când cere sfinților să se roage pentru el, arată temelia cererii lui, spunând: „Rugați-vă pentru noi, pentru că suntem încredințați că avem o conștiință bună, dorind să ne purtăm drept în toate“ (Evrei 13.18).

Din versetele acestea, ca și din altele de aceeași însemnătate, învățăm că, pentru ca rugăciunea să fie ascultată, trebuie să avem inima supusă, gândirea dreaptă și conștiința bună. Dacă sufletul nu este în legătură cu Dumnezeu, dacă Hristos nu locuiește în el, dacă nu este călăuzit de gândurile Lui sfinte, dacă ochiul nu este curat, cum să așteptăm răspuns la rugăciunile noastre? Am fi ca aceia despre care vorbește apostolul Iacov, care cer și nu capătă, pentru că cer cu gândul să risipească în plăcerile lor (Iacov 4.2-3). Cum ar putea Dumnezeu, ca un Tată sfânt, să asculte astfel de cereri? Imposibil.

Iată, cât de multă nevoie avem să știm bine pe ce teme moral învățăm rugăciunile noastre! Cum ar fi vrut apostolul să ceară credincioșilor să se roage pentru el, dacă nu ar fi avut o conștiință bună, un ochi curat, o inimă dreaptă și convingerea că în toate vrea să trăiască după voia lui Dumnezeu? Ar fi fost imposibil.

Se spune de obicei: „Aduceți-vă aminte de mine în rugăciunile voastre.“ Fără îndoială că nimic nu este mai de preț decât să fii purtat în inima copiilor iubiți ai lui Dumnezeu, când ei se apropie de scaunul îndurării; dar ne dăm noi seama de temeiul pentru care cerem aceste rugăciuni? Când spunem: „Fraților, rugați-vă pentru noi“, putem să adăugăm, ca în fața Aceluia care cunoaște inimile: „pentru că suntem încredințați că avem o conștiință bună, dorind să ne purtăm drept în toate“? Și când venim înaintea scaunului harului, venim cu o inimă care nu ne condamnă, cu o inimă dreaptă și cu ochiul curat, cu sufletul plin cu adevărat de Domnul Isus Hristos și gata să împlinească voia lui Dumnezeu?

Acestea sunt întrebări cu multă greutate. Ele pătrund până în adâncimile cele mai ascunse ale ființei noastre. Și este bine ca inimile noastre să fie cercetate adânc în toate privințele și mai ales cu privire la rugăciune. În adevăr, nu trebuie să ascundem că este multă lipsă de adevăr în temeiul pe care învățăm rugăciunile noastre, dar belșug de: „voi cereți rău.“ De aici vine lipsa de putere în rugăciunile noastre; de aici, forma goală, repetarea fără viață, ba chiar adevărata fățarnicie. Psalmistul zice: „Dacă aș fi privit la nelegiuire în inima mea, Domnul nu m-ar fi ascultat“ (Psalm 66.18). Cât de însemnat este lucrul acesta! Dumnezeu nostru vrea lucruri adevărate. El Însuși, binecuvântat fie Numele Lui, este real față de noi și vrea ca nici noi să nu fim altfel față de El. Dumnezeu vrea ca noi să venim înaintea Lui așa cum suntem, cu adevăratele noastre nevoi.

Ce trist, când ne gândim că deseori rugăciunile noastre sunt mai mult predici decât cereri, mai mult o prezentare a punctelor de credință decât o arătare a nevoilor noastre! Câteodată se pare că am vrea chiar să dăm lecții lui Dumnezeu de felul cum trebuie făcut cutare sau cutare lucru.

Foarte adesea astfel de rugăciuni aduc multă uscăciune și fac să piară toată frăgezimea și tot interesul adunărilor de rugăciune. Cei care știu cu adevărat ce este rugăciunea, care știu ce preț are și câtă nevoie au ei de ea, vin la adunarea de rugăciune ca să se roage, nu ca să asculte lămuriri, predici sau lecții de la cei care stau în genunchi. Dacă ar avea nevoie de învățătură, s-ar duce la adunările unde se cercetează Cuvântul lui Dumnezeu, unde se învață și se predică; dar, la adunarea de rugăciune, nu vin decât să se roage. Pentru ei, adunarea de rugăciune este locul unde se arată nevoile și se așteaptă binecuvântările, locul unde se mărturisește slăbiciunea și se așteaptă puterea. Așa sunt gândurile lor cu privire la „locul unde obișnuiesc să se roage“; și de aceea, când se adună acolo, nu doresc să audă predici lungi sub formă de rugăciune, pe care abia le-ai suferi dacă ar fi spuse de la amvon; dar ca rugăciuni sunt groaznice.

Spunem aceste lucruri pe față, pentru că ne dăm seama câtă nevoie avem de realitate, sinceritate și adevăr în adunările de rugăciune. Adeseori rugăciunile noastre nu sunt deloc rugăciuni ci o înșirare încurcată a unor adevăruri cunoscute și primite, a căror repetare necurmată ajunge foarte supărătoare și obosește mult. Ce poate fi mai dureros decât să asculți pe un om în genunchi lămurind unele puncte de credință sau înșirând învățături! Nu se poate să nu întrebăm: acest om vorbește lui Dumnezeu sau nouă? Dacă vorbește lui Dumnezeu, nimic nu poate fi mai nereductuos decât să încercăm să-I lămurim lucrurile; dacă ne vorbește nouă, atunci nu mai este vorba de rugăciune și, cu cât ne vom ridica mai degrabă de pe genunchi, cu atât va fi mai bine; îi va sta mai bine celui care vorbește, iar noi am putea sta jos ca să ascultăm.

Și fiindcă a venit vorba de atitudinea la rugăciune, am dori, să atragem atenția credincioșilor asupra obiceiului pe care-l au unii de a sta pe scaun în timpul sfânt al rugăciunii. Suntem deplin convinși că lucrul de seamă la rugăciune este să avem o inimă într-o stare potrivită pentru aceasta. Pe de altă parte știm și nu vrem să uităm că la adunările de rugăciune vin și persoane cărora bătrânețea, vreo boală sau o stare de slăbiciune a trupului nu le îngăduie să stea mult pe genunchi, sau chiar poate să nu le permită deloc să stea pe genunchi. Pe lângă aceasta se întâmplă adesea că tocmai acolo unde nu este slăbiciune trupească și unde ar fi o dorință adevărată de a îngenunchea, având simțământul că aceasta este starea potrivită înaintea lui Dumnezeu, nu se poate din cauza lipsei de spațiu.

Toate acestea trebuie luate în seamă. Dar, arătând o înțelegere cât se poate de mare acestor împrejurări deosebite, suntem obligați totuși să recunoaștem că adesea în adunările de rugăciune se vede o lipsă de respect jalnică. Tineri și tinere, care nu pot aduce ca dezvinovățire nici slăbiciunea trupească, nici lipsa de loc, stau totuși pe scaun în tot timpul rugăciunii. Trebuie să spun că așa ceva este supărător și nu poate decât să întristeze pe Duhul Domnului. Trebuie să îngenunchem când putem. Aceasta arată cuviință și smerenie. Dumnezeiescul Învățător a îngenuncheat și S-a rugat (Luca 24.41). Apostolul Său a făcut la fel, după cum citim în capitolul 20 din Faptele Apostolilor, versetul 36: „Și spunând aceste lucruri, a îngenuncheat și s-a rugat împreună...” (vezi și 2 Cronici 6.13; Daniel 6.10; Ezra 9.4; Isaia 45.23; Faptele Apostolilor 9.40; 21.5; Romani 14.11; Filipeni 2.10; Efeseni 3.14; Apocalipsa 4.10; 5.8; etc.).

Și nu este potrivit să se facă așa? Poate fi ceva mai necuviincios decât într-o adunare să vezi persoane stând jos, nepăsătoare, cu gândul împrăștiat spre cine știe ce lucruri, în timp ce alții se roagă? Rugăm fierbinte și stăruitor pe toți copiii lui Dumnezeu să facă tot ce este posibil ca, fie prin sfatul, fie prin exemplul lor să îndemne la obiceiul cuviincios de a îngenunchea în adunările de rugăciune.

II. Cerințele rugăciunii

Acum să privim cu atenție, în lumina Sfintei Scripturi, cerințele sau condițiile morale ale rugăciunii. Nimic nu este mai de preț decât să avem încuviințarea Cuvântului lui Dumnezeu pentru orice faptă din viața noastră creștină. Scriptura trebuie să ne fie singurul și cel mai însemnat judecător în toate problemele.

Ce spune Scriptura cu privire la cerințele morale necesare rugăciunii laolaltă? În Matei 18.19 citim: „Vă mai spun iarăși, că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ cu privire la un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri.“

1. *Să fim învoiți în rugăciune.*

De aici învățăm că una din cerințele necesare rugăciunii este să fim învoiți cu privire la lucrul pe care avem să-l cerem. Dacă, spre exemplu, ne adunăm ca să ne rugăm pentru înaintarea Evangheliei, pentru întoarcerea sufletelor la Dumnezeu, trebuie să avem același gând asupra acestui lucru. Nu trebuie să avem fiecare gândurile noastre deosebite; altfel nu ne putem aștepta la o ascultare întemeiată pe Cuvântul Domnului amintit mai sus.

Iată ceva de foarte mare importanță care influențează asupra adunărilor de rugăciune. Și ce ușor trecem noi peste acestea! Într-adevăr, nu se întâmplă adesea că trebuie să deplângem felul adunărilor noastre de rugăciune fără țință, când ar trebui să fim uniți cu toți asupra vreunui lucru care să fie al tuturor, pentru care să ne rugăm laolaltă Domnului? În capitolul 1 din Faptele Apostolilor citim cu privire la cei dintâi ucenici: „Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui.“

Și în al doilea capitol din Faptele Apostolilor, citim: „În ziua Cincizecimii erau toți adunați împreună în același loc.“ Ei așteptau, după porunca Domnului, promisiunea Tatălui, darul Duhului Sfânt. Aveau cuvântul hotărât al promisiunii. Mângâietorul trebuia să vină negreșit. Faptul acesta însă nu i-a făcut să nu se mai roage, ci a alcătuit chiar temeiul stăruinței lor în rugăciune. Ei erau adunați în același loc și se rugau într-o deplină înțelegere: așteptau Duhul promis. Bărbați și femei care aveau în suflet un singur gând, așteptau, într-o înțelegere sfântă, zi după zi, cu o mare dorință, să fie îmbrăcați cu putere de sus. N-ar trebui ca și noi să ne adunăm călăuziți de același gând? Fără îndoială, Dumnezeu să fie binecuvântat, noi nu avem să cerem venirea Duhului Sfânt, pentru că El a fost dat; dar avem să cerem desfășurarea puterii Sale binecuvântate.

Să ne imaginăm că ne-am afla într-un loc unde domnește moartea și întunericul duhovnicesc, unde nu este nici un suflu de viață, nici o frunză care se mișcă: cerul pare de aramă, pământul de fier, pretutindeni stăpânește numai formalism; deprinderea de a face mereu același lucru, o slujire lipsită de putere și credința greșită sunt ceva obișnuit; niciodată nu se aude vorbindu-se despre întoarcerea la Dumnezeu a altor persoane. Ce este de făcut? Să ne lăsăm împiedicați sau câștigați de acest aer nesănătos și aducător de moarte? Hotărât că nu! Atunci ce-i de făcut? Să ne adunăm, chiar dacă n-am fi decât doi care simțim această tristă stare de lucruri și, într-o simțire, să aducem la cunoștință lui Dumnezeu toată durerea noastră și să așteptăm până ce va trimite El ploaie îmbelșugată de binecuvântări peste locul sterp. Să nu încrucișăm brațele, spunând: „Nu a venit timpul“; să nu zicem: „Dumnezeu este Atotputernic; El lucrează potrivit voii Sale, eforturile omenești sunt zadarnice; noi nu putem face o trezire; trebuie să fim atenți ca să nu aducem doar o provocare fără folos.“

Aceste judecăți sunt cu atât mai primejdioase, cu cât au în ele ceva vrednic de crezare. Într-adevăr, toate acestea sunt foarte adevărate în toate privințele, dar reprezintă numai o parte a adevărului. Mulți s-au poticnit și au ieșit cu totul de pe calea cea dreaptă, pentru că n-au văzut decât

o parte a adevărului sau au întrebuințat rău un adevăr. Mulți slujitori sinceri au fost zdrobiți și scoși din câmpul de lucru, din cauza stăruinței nehibzuite ce au pus-o în prezentarea anumitor învățături care erau în parte adevărate, dar care nu erau tot adevărul lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, nimic nu poate să atingă sau să slăbească puterea cuvintelor spuse de Domnul în Matei 18.19. Ele își păstrează prețul, în toată plinătatea lor dumnezeiască, înaintea ochiului credinței; ele sunt cât se poate de lămurite. Iată ce este de făcut în asemenea împrejurări!

Dacă plângem răceala, lipsa de demnitate și moartea care ne înconjoară, dacă suntem întristați de puținele roade apărute ale vestirii Evangheliei din cauza lipsei puterii de vestire și de urmări practice; dacă suntem umiliți de uscăciunea, apăsarea și purtarea puțin duhovnicească a străngerilor noastre în jurul Domnului sau înaintea tronului harului sau în jurul izvorului răcoritor al Sfintelor Scripturi, ce trebuie să facem? Să încrucișăm brațele într-o nepăsare rece și necredincioasă? Să ne pierdem speranța și să dăm drumul văicărelilor, murmurilor, poate chiar mâniei? Nu, nicidecum! Ci să ne adunăm „într-un gând și în același loc“ și căzând cu fața la pământ înaintea Dumnezeului nostru, să-I aducem la cunoștință toată durerea noastră, întemeiați pe Cuvântul Domnului din Matei 18.19.

Iată remediul: „Dumnezeu este Atotputernic“; dar tocmai pentru aceasta trebuie să ne încredem în El. Fără îndoială că eforturile omenești sunt zadarnice, pentru că noi nu putem face o trezire; dar tocmai pentru aceasta trebuie să căutăm puterea divină și să cerem lui Dumnezeu să mântuiască sufletele. Firește că trebuie să fie o râvnă; dar nu trebuie oare să ne temem tot atât de mult și de răceala, moartea și nepăsarea iubirii de sine? Atât timp cât Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu, iar Duhul Sfânt este în mijlocul nostru și în inimile noastre, atât timp cât avem Cuvântul lui Dumnezeu din Matei 18.19, nu este nici o dezvinovățire pentru lipsa de frăgezime în adunările noastre sau de binecuvântare în lucrarea noastră. Să spunem totul lui Dumnezeu într-o unire sfântă și El va binecuvânta negreșit.

2. Să credem că vom avea ce cerem

În Evanghelia după Matei 21.22 avem o altă cerință a rugăciunii: „Orice veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi.“ Este un cuvânt minunat, care deschide credinței toate comorile cerurilor. Nu pune înaintea nici un hotar. Dumnezeiescul nostru Domn ne asigură că vom primi orice vom cere cu o credință de copil.

Apostolul Iacov, sub inspirația Duhului Sfânt, ne dă o siguranță asemănătoare în ce privește rugăciunea celui ce cere înțelepciunea: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, să o ceară de la Dumnezeu...“ dar iată cerința: „să o ceară cu credință“ (Iacov 1.5-6).

Din aceste două texte învățăm că, pentru ca rugăciunile noastre să fie împlinite, trebuie să fie făcute cu credință. Una este să rostești rugăciuni și cu totul altceva este să te rogi cu o credință de copil, într-o siguranță deplină, curată și hotărâtă că vom avea lucrurile pe care le cerem. Ne temem că multe din așa-zisele rugăciuni nu merg niciodată dincolo de tavanul camerei în care ne aflăm. Ca să ajungă la Dumnezeu, rugăciunile noastre trebuie purtate pe aripile credinței.

Credem așa de puțin că rugăciunile noastre sunt ascultate! De aceea vedem așa de puține rugăciuni ascultate. Dacă este adevărat că, dacă două persoane se învoiesc să ceară cu credință un lucru, pot primi ce cer, de ce nu vedem mai multe răspunsuri la rugăciunile noastre? Nu cumva ne lipsește învoirea și încrederea cu privire la lucrul pe care-l cerem?

În cuvintele de preț pe care le citim în Matei 18.19, Domnul coboară până la cea mai mică strângere laolaltă, cu toate că, firește, promisiunea se potrivește oricărui număr de persoane. Lucrul însemnat este că acei care sunt adunați, oricare ar fi numărul lor, să fie învoiți cu privire la lucrul pe care-l cer și să fie pe deplin încredințați că vor primi ce cer. Aceasta ar da o înfățișare deosebită

adunărilor de rugăciune, atât de adesea sărace, reci și moarte, arătând cu totul altceva decât învoire și credință neclintită cu privire la lucrurile cerute.

Cu totul altceva ar fi dacă adunările de rugăciune ar fi urmarea învoirii în inimă și în gând a doi sau mai mulți credincioși, crezând în Dumnezeu pentru un lucru oarecare și adunându-se ca să ceară lui Dumnezeu până vor primi un răspuns!

Luăm parte la adunarea de rugăciune din săptămână în săptămână și facem foarte bine; dar n-ar trebui oare să ne putem da seama până la ce punct sufletele noastre sunt în legătură cu Domnul, sau să fim uniți între noi în privința lucrului sau lucrurilor ce trebuie aduse înaintea lui Dumnezeu și să credem că le vom primi? Răspunsul la această întrebare se leagă de o altă cerință a rugăciunii:

3. Să fim lămurii în rugăciune

În Evanghelia după Luca, la capitolul 11, versetele 5 și 6, citim: „Apoi le-a mai zis: Dacă unul dintre voi are un prieten și se duce la el la miezul nopții și-i zice: Prietene, împrumută-mi trei pâini, pentru că a venit la mine, din călătorie, un prieten al meu și n-am ce-i pune înainte.“

Aceste cuvinte sunt de cea mai mare însemnătate, dacă ne gândim că ele cuprind o parte din răspunsul ucenicilor: „Doamne învață-ne să ne rugăm.“ Nimeni să nu-și închipuie că noi am îndrăzni să ne apucăm să învățăm pe alții să se roage. Deloc! Nimic nu este mai departe de gândurile noastre. Noi căutăm numai să punem pe credincioși în legătură de-a dreptul cu Cuvântul lui Dumnezeu, ca să poată judeca ei înșiși, în lumina acestui Cuvânt, dacă rugăciunile și adunările noastre de rugăciune sunt cum ar trebui să fie.

Așadar, ce ne învață Luca 11? Care sunt cerințele pe care le destăinuie acest text? Întâi ne învață să fim lămurii în rugăciunile noastre: „Prietene, împrumută-mi trei pâini.“ În această cerere se află o nevoie adânc simțită și arătată; același lucru în gând și pe inimă; și omul se mărginește numai la acest singur lucru. El nu înșiră tot felul de lucruri, cu cuvinte fără rost și fără legătură; cererea lui este lămurită; fără înconjur și hotărâtă. Am nevoie de trei pâini; nu mă pot lipsi de ele; trebuie să le am; împrejurarea este grabnică; este târziu; toate amănuntele fac cererea mai grabnică. Omul nu se poate lipsi de lucrul pe care vine să-l ceară: „Prietene, împrumută-mi trei pâini.“

Fără îndoială că este un timp foarte nepotrivit să vii „la miezul nopții.“ Totul te îndeamnă la disperare: prietenul s-a culcat, ușa este închisă, copiii sunt în pat cu el, el nu se poate scula; dar nu e nimic, nevoia e presantă, celuilalt îi trebuie trei pâini.

Aici este o însemnată învățătură practică. Prea adesea adunările noastre de rugăciune suferă mult din cauza rugăciunilor lungi, fără șir și fără țintă lămurită! Întrebuițăm multe cuvinte pentru lucruri de care nu simțim într-adevăr nevoie și pe care nu așteptăm deloc să le primim. N-am fi câteodată încurcați, dacă Domnul ni S-ar arăta pe neașteptate la sfârșitul adunării de rugăciune și ne-ar întreba: „Ce voiți într-adevăr să fac pentru voi?“

Toate acestea cer din partea noastră o atenție deosebită. Rugăciunile noastre și adunările noastre de rugăciune ar câștiga negreșit mult în frăgezime, în profunzime, în adevăr și în putere, dacă am aduce în ele nevoi lămurite, pentru care am putea cere învoirea fraților noștri. Nu e nevoie să faci rugăciuni lungi cu privire la tot felul de lucruri, oricât ai fi de sincer și cu gânduri bune; duhul se pierde în mulțimea cererilor.

Ce bine este să nu se aducă înaintea lui Dumnezeu decât ceea ce apasă într-adevăr pe inimă, să ceară cu înfocare, apoi să se oprească în așa fel ca Duhul Sfânt să poată călăuzi și pe alții în același fel, ca să se roage pentru același lucru tot atât de hotărât.

Rugăciunile lungi în adunări sunt grozav de obositoare și este adevărat că în multe rânduri ele sunt o mare greșală. Ni se poate spune probabil că nu se poate hotărî un timp Duhului Sfânt: departe de noi un gând atât de înspăimântător! Dar cum se face că în Scriptură nu găsim niciodată

rugăciuni lungi? Cea mai minunată rugăciune care a fost rostită vreodată în lume, poate fi citită pe îndelete, în mai puțin de cinci minute (vezi Ioan 17). Cât despre rugăciunea pe care Domnul o dă ca model ucenicilor, ea este mult mai scurtă. Vedeți de asemenea rugăciunea pe care o găsim în Fapte 4.24-30 și cele două minunate rugăciuni ale apostolului din Efeseni capitolele 1 și 3.

Și-ar putea închipui cineva că noi voim să călăuzim pe Duhul Sfânt? Iar strigăm: Departe de noi un asemenea gând! Noi punem numai față în față ceea ce găsim în Scriptură cu ceea ce prea adesea, nu întotdeauna, mulțumiri fie aduse Domnului, găsim în adunările noastre cu privire la rugăciune.

Să nu uităm deci lucrul acesta: că Domnul nu vrea să înșirăm cuvinte multe pentru a nu spune nimic, închipuindu-ne că vom fi ascultați. Astfel de rugăciuni sunt neprimite de Domnul Isus. Am observat, de altă parte, că rugăciunile credincioșilor celor mai duhovnicești și celor mai încercați sunt scurte, simple și precise. Rugăciunile scurte și precise înviorează mult adunările de rugăciune, pe când rugăciunile lungi aduc moleșire și amorțeală peste întreaga adunare.

4. Să stăruim în rugăciune

Dar Cuvântul Domnului, în Luca 11, cuprinde și o altă cerință a rugăciunii: stăruința supărătoare. Domnul Isus ne spune că omul care s-a dus la prietenul său a reușit să primească tot ce dorea, numai pentru râvna lui stăruitoare. El nu vrea să audă spunându-i-se să vină altă dată: îi trebuiau trei pâini. Stăruința supărătoare reușește acolo unde drepturile prieteniei n-au nici o putere. S-a ivit o nevoie și omul nu avea cu ce să-i facă față: „N-am ce pune înaintea prietenului meu“; și nu vrea să fie îndepărtat.

Înțelegem noi această lecție însemnată? Dumnezeu să fie binecuvântat, El niciodată nu vrea să ne răspundă „dinăuntru“. Niciodată El nu ne va zice: „Nu mă tulbura“; „nu pot să mă ridic și să-ți dau pâini.“ Totdeauna El este Prietenul nostru credincios și totdeauna gata; un Dăruitor care oferă cu bucurie, cu mână largă și fără mustrare. Cu toate acestea El îndeamnă la stăruință supărătoare și avem nevoie să ne amintim lucrul acesta în rugăciunile noastre. Acolo unde nevoile sunt simțite, va fi și stăruință și credință hotărâtă de a primi ceea ce se cere. Dar prea adesea, în rugăciunile noastre și în adunările noastre de rugăciune nu ne asemănăm cu oamenii care cer ce au nevoie și așteaptă să primească tot ce au cerut: suntem nehotărâți, fără țintă, fără putere; și în loc să prezentăm lui Dumnezeu cererile noastre arzătoare, cădem în învățătură și în convorbiri frățești.

Cu cât cercetăm mai amănunțit Cuvântul lui Dumnezeu în privința rugăciunii și privim starea întregii Biserici a lui Dumnezeu în lumina acestui Cuvânt, cu atât suntem mai încredințați de nevoia grabnică a unei adevărate treziri, în toate părțile; și aceasta mai ales cu privire la rugăciune. Am încercat să înfățișăm cititorilor noștri câteva gânduri și sfaturi asupra acestui punct atât de însemnat. Ne-am exprimat în cuvinte lămurite; am arătat lipsa noastră de unire, de încredere, de stăruință în rugăciune și în adunările noastre de rugăciune; am vorbit despre unele lucruri care sunt simțite de toți cei ce sunt cu adevărat duhovnicești printre noi. Am vorbit de rugăciuni lungi, oboșitoare și fără șir, nimicitoare a adevăratei puteri și a binecuvântării. În felul acesta au fost îndepărtați de la adunările de rugăciune mulți copii ai lui Dumnezeu; în loc să fie răcoriți, îmbărbătați și întăriți, ei erau oboșiți, întristați și împovărați. Chiar au socotit că este mai bine pentru ei să se depărteze, zicându-și că un ceas de liniște le era mai de folos în taina cămăruței lor, unde puteau să aducă înaintea lui Dumnezeu cererile lor pline de credință, lămurite și cu multă stăruință.

Suntem pe deplin încredințați că cei ce fac astfel se înșală, pentru că nu în felul acesta se poate trata răul de care ne plângem. Dacă este bine să ne adunăm pentru rugăciune și cereri - și cine poate să se îndoiască de lucrul acesta? - atunci negreșit că nu este bine pentru nimeni să se îndepărteze de aceste adunări numai din cauza slăbiciunii și greșelile unora din cei ce pot lua parte la ele. Dacă toți credincioșii cu adevărat duhovnicești s-ar îndepărta din cauza acestor situații, ce ar ajunge

rugăciunile și adunările de rugăciune? Ne dăm prea puțin seama de însemnătatea ce o au persoanele care alcătuiesc o adunare. Acei al căror glas nu se aude prea des, dacă iau parte într-o bună stare sufletească, încrezându-se cu adevărat în Dumnezeu, vor sprijini mult o adunare de rugăciune.

E bine să ne aducem aminte că, luând parte la o adunare, nu trebuie să ne gândim numai la folosul nostru și la îmbărbătarea noastră înșine, ci la gloria Domnului. Trebuie să căutăm să fim călăuziți de gândul și voința Lui sfântă, silindu-ne să nu ne ocupăm cu noi înșine, ci cu binele celorlalți; și suntem convinși că îndepărtarea noastră de bună voie de „locul de rugăciune“ nu va avea această urmare și nu va folosi nimănui. Vorbim despre îndepărtarea noastră de bunăvoie și cu hotărâre mai dinainte luată, sub cuvânt că nu găsim nici un folos din ceea ce se petrece în adunare. Mai multe lucruri ne pot împiedica să luăm parte: o sănătate slăbită, îndatoriri familiale, dacă avem serviciul tocmai atunci. Trebuie să se țină seama de toate acestea; dar în special acela care lipsește de bunăvoie fără nici un motiv îndreptățit de la adunările credincioșilor este într-o stare de suflet rea. Cel care este într-o stare bună, plin de râvnă și de dragostea pentru Domnul, nu va face astfel.

5. Să nu obosim stăruind în rugăciune.

Cele ce urmează ne călăuzesc în mod firesc la o altă cerință a rugăciunii. În Evanghelia după Luca 18. 1-8 citim: „Și El le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage neîncetat și să nu se lase...”

Aici atenția ne este atrasă asupra însemnatei cerințe a stăruinței în rugăciune. Ei trebuiau „să se roage neîncetat și să nu se lase.” Am văzut că toate cererile noastre ar trebui să fie arătarea unei nevoi simțite, prezentate înaintea lui Dumnezeu într-o înțelegere deplină, cu stăruință neîncetată, până ce, în harul Său, Dumnezeu ne trimite un răspuns. El va îndeplini tot ce cerem, dacă ținem seama de temeiurile și cerințele rugăciunii, așa cum le arată Scriptura. Dar trebuie stăruit.

Nu trebuie să ne lăsăm, nici să încetăm de a cere, cu toate că răspunsul nu ne vine atât de repede cum l-am așteptat. Se poate întâmpla ca Dumnezeu să găsească nimerit să ne încerce, ținându-ne în așteptare zile, luni, poate chiar și ani. Această așteptare ne face să fim mai serioși și să ne cercetăm mai temeinic cu privire la legătura noastră cu Dumnezeu. Iată, de exemplu, Daniel a fost „trei săptămâni întregi“ în jale, fără să mănânce, așteptând răspuns de la Dumnezeu, ocupându-se stăruitor cu rugăciunea: „În timpul acela, eu, Daniel, trei săptămâni am fost în jale. N-am mâncat deloc bucatele alese, nu mi-a intrat în gură nici carne, nici vin și nici nu m-am uns până s-au împlinit cele trei săptămâni.”

Acest timp de despărțire și de așteptare a fost bun pentru Daniel; el a avut o adâncă binecuvântare din încercările prin care a fost chemat să treacă în timpul acestor trei săptămâni. Și este îndeosebi demn de luat în seamă că răspunsul la rugăciunea sa a fost trimis de Dumnezeu chiar de la începutul încercării sale, după cum citim în capitolul 10, versetul 12. Aici pe pământ, preaiubitul slujitor al lui Dumnezeu era în jale și se smerea, așteptând toate de la Dumnezeu. Îngerul aducător de vești venea cu răspunsul, dar s-a permis vrăjmașului să-l oprească; iar Daniel aștepta mereu și răspunsul a sosit tocmai la timp.

Și noi putem avea mult de așteptat. Dar așteptarea aceasta este cât se poate de folositoare pentru noi. Foarte adesea Dumnezeul nostru, în înțelepciunea și credincioșia Sa, Se poartă astfel cu noi; El socotește că este potrivit să întârzie răspunsul, numai ca să ne încerce dacă într-adevăr rugăciunile noastre sunt adevărate. Lucrul de căpetenie pentru noi este să avem ceva pus pe inimă de Duhul Sfânt, pe care să-l aducem înaintea lui Dumnezeu, încrezându-ne în El și în Cuvântul Său, care nu minte, stăruind în rugăciuni până vom fi primit ce cerem. „Faceți în tot timpul, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri...” (Efeseni 6.18).

Toate acestea cer din partea noastră cea mai mare atenție. În rugăciunile noastre dăm dovada deosebit de tristă că ne lipsește stăruința, precizia și cererea supărătoare. De aici acea slăbiciune și acea răceală obișnuită în adunările de rugăciune, care sunt câteodată doar o obișnuință obositoare, un șir de cântări și de rugăciuni fără legătură și fără putere. Trebuie să vorbim fără înconjur. Rugăm stăruitor întreaga Biserică a lui Dumnezeu de pretutindeni să ia bine seama la această stare și să ceară cu putere de la Dumnezeu ca să se judece în această privință. Nu simțim noi toți lipsa de putere în adunările de rugăciune? De ce aceste timpuri de secetă la masa Domnului? De ce acea apăsare, acea slăbiciune, care ar trebui să miște în întregime omul nostru lăuntric? Pentru ce lipsa de putere, de zidire în mărturiile noastre? De ce explicații nechibzuite și întrebări zadarnice ridicate și dezlegate de atâtea ori, în timp de atâția ani? De ce toate aceste lucruri de care am vorbit și pentru care au fost întristați pretutindeni toți cei ce sunt cu adevărat duhovnicești?

Frați preaiubiți în Domnul, să ne trezim ca să luăm bine seama asupra acestui lucru însemnat. Să nu ne mulțumim cu starea de acum a lucrurilor. Rugăm stăruitor pe toți cei ce cunosc adevărul celor ce am arătat în aceste pagini despre rugăciune și adunările de rugăciune să se unească din inimă în rugăciuni fierbinți și cereri. Să căutăm să ne adunăm după voia lui Dumnezeu, să ne apropiem de El ca un singur om, aruncându-ne cu fața la pământ înaintea tronului îndurărilor, așteptând cu stăruință ca Dumnezeu să facă o trezire a lucrării Sale, pentru înaintarea Evangheliei Sale, pentru strângerea laolaltă și zidirea sufletească a sfinților Săi. Să dea Dumnezeu ca adunările noastre să fie într-adevăr adunări de rugăciune și nu prilejuri de înșirări zadarnice de cuvinte sau de repetare a cântărilor care ne plac mai mult. Adunarea de rugăciune trebuie să fie locul unde se arată nevoile și unde se așteaptă binecuvântarea; locul unde fiecare își arată slăbiciunea și unde se așteaptă puterea; locul unde copiii lui Dumnezeu se adună într-o înțelegere deplină ca să se apropie de scaunul de domnie al lui Dumnezeu, ca să pătrundă chiar comorile cerurilor și să ia de acolo tot ce avem nevoie pentru noi, pentru casele noastre, pentru toată Biserica lui Hristos și pentru secerișul Domnului.

Astfel ar trebui să fie o adunare de rugăciune, dacă ne ținem de ceea ce învață Scriptura. Să dea Dumnezeu ca Duhul Sfânt să ne facă să ne dăm seama de prețul, însemnătatea și nevoia grabnică a unității, încrederii, stăruinței supărătoare în toate rugăciunile noastre și în toate adunările noastre de rugăciune!